

De avonturen van Duitse hangoor konijn Bassie

Eerste druk, 2013

© 2013 Janco en Marja Schat

Corrector: Daniëlla Schat

ISBN: 9789048431069

NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Janco en Marja Schat

**De avonturen
van Duitse hangoor
konijn Bassie**

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1	Mag ik mij even voorstellen?	7
Hoofdstuk 2	Bassie on tour	9
Hoofdstuk 3	De Kerstgroeten	15
Hoofdstuk 4	Bij ome Karel	17
Hoofdstuk 5	Luieren in het nachthok	38
Hoofdstuk 6	Zieke ome Karel	40
Hoofdstuk 7	Kamperen	62
Hoofdstuk 8	De ballonvaart	84
Hoofdstuk 9	In de vijver	102

Hoofdstuk 1

Mag ik mij even voorstellen?

Graag wil ik mijzelf en mijn vrienden aan jullie voorstellen.

Voor diegene die mij nog niet kennen, ik ben Bassie een Duitse hangoor konijn.

Samen met mijn vrienden beleef ik leuke, spannende en mooie avonturen.

Maar daarover vertel ik later meer.

Ik zal bij het begin beginnen:

Zoals ik dus al vertelde ben ik een konijn en ik woon samen met enkele andere dieren in een huis bij twee mensen.

Achter dit huis hebben we een grote tuin, met een vijver en daar wonen een paar dieren waar ik de meeste avonturen mee beleef.

Om te beginnen is er Freek de Kikker.

Hij is een goede vriend van mij en woont zowel in de vijver als in de schuur.

Freek is op zich wel oké, alleen hij is vreselijk eigenwijs en wil altijd wel iets zeggen.

Ook woont er in de vijver een goudvissen familie, de jongste van de vissen is Wally.

Bij zijn geboorte was hij al zo groot dat ze eerst dachten dat hij een walvis was.

Hij is dus ook vernoemd naar de walvissen en daarom heet hij Wally.

Vaak komt ook Paulus de egel even bij ons kijken.

Hij is een egel zonder vaste woon of verblijfplaats.

Paulus heeft dus nergens een huis en daarom mag hij hier in de schuur vaak slapen.

Met deze vrienden beleef ik dus de meeste avonturen.

Ik het begin vertelde ik deze verhalen dan aan mijn twee mensen vrienden.

Al snel vonden zij het zo leuk, dat ik zelf een computer kreeg om alles op te schrijven.

Ik bewaarde al mijn verhalen op mijn computer, totdat ik een keer zag dat mijn twee mensen vrienden op het internet zaten.

Ik ben mij erin gaan verdiepen en ook ik wilde internet.

Ik had al snel een kleine groep goede vrienden om mij heen verzameld. Deze bestond zowel uit mensen als uit dieren.

De groep werd steeds groter en ik kreeg er steeds meer plezier in.

Op een gegeven moment had ik één van de verhalen op het internet geplaatst.

Op deze manier wou ik zien wat anderen er van vonden.

Veel van mijn vrienden vonden het leuk om deze verhalen te lezen en ik kreeg leuke reacties.

Nu waren de verhalen die ik op de computer had opgeslagen wel te lang om op zo op internet te plaatsen, dus heb ik er kleine korte verhalen van gemaakt.

Op een gegeven moment vroeg één van mijn mensenvrienden: 'Zou jij met je verhalen geen boek willen schrijven? Op die manier kunnen meer mensen van jouw avonturen genieten.'

Ik werd overrompeld met deze vraag en moest het even met mijn vrienden overleggen.

Ik besloot om te kijken wie er mee wilden doen.

Achter in de tuin hielden we een kleine stemming.

Iedereen was voor het idee.

Freek vroeg mij meteen: 'Oké Bassie, dus we doen het?'

Twijfelend vertelde ik Freek: 'Ja, op zich heb ik er wel zin in, maar ik weet niet of iedereen het leuk vindt om te lezen.'

Paulus had het even allemaal goed aangehoord en mengde zich in het gesprek: 'Als er iemand is die het niet leuk vindt om te lezen, dan leest die het toch niet!'

Paulus had gelijk en ik was om.

Ik hoop dat alle lezers erg veel leesplezier zullen beleven aan mijn verhalen.

Hoofdstuk 2

Bassie on tour

Op de radio had ik gehoord dat er de komende week een speciaal optreden in de grote stad zou zijn van mijn favoriete muziekband “Gold Diggin Papa”.

De kaartjes voor dit optreden zouden alleen via uitnodigingen uitgegeven worden.

Dagen zat ik vol spanning te wachten, of ik misschien ook een kaartje zou krijgen.

En ja hoor, ook voor Bassie kwam er via de digitale postbode een persoonlijke uitnodiging in mijn digitale postvak.

Ik kon mijn geluk niet op en heb de uitnodiging gelijk uitgeprint.

Vol trots liet ik het aan Freek en de rest zien.

Freek was hartstikke verbaasd.

Ik was op van de zenuwen en ik had het gevoel alsof ik op schoolreisje ging.

Ik heb het met mijn baasjes overlegd en ik mocht heen.

Als mijn baasjes op tijd thuis zouden zijn, dan gingen we samen naar de grote stad.

Gisteren was ik al erg vroeg naar mijn strobed gegaan en daardoor was het eerder de volgende morgen.

Iedereen was nog in diepe slaap, terwijl ik me langzaam van mijn strobed af liet glijden.

Ik moest en zou daar op tijd zijn.

Zachtjes had ik al mijn spaarcentjes geteld en veilig in mijn konijnen broekzak gedaan.

Snel had ik nog even een briefje geschreven met: ‘Lieve baasjes, ik ben er alvast heen gegaan. Ik wil niks van het optreden missen en ik zie jullie daar.’

Heel snel ben ik naar het dichtstbijzijnde busstation gerend.

Daar heb ik aan het loket een combikaart gekocht (dit is een bus- en treinkaartje in een).

Met de bus ben ik naar het grote treinstation gereden.

De buschauffeur vertelde me bij welk loket ik me even melden moest.

En daardoor was ik nog mooi op tijd voor de eerst volgende trein.

Ik was werkelijk op van de zenuwen en langzaam liep ik naar het loket toe.

De vriendelijke mevrouw achter het loket vertelde me dat ik op perron één moest wachten.

Of was het nu perron twee?

De trein op perron één kwam al aan, dus veel tijd om na te denken had ik niet.

Met een kleine sprint was ik in de grote trein en deze ging gelijk al rijden.

Nou vrienden, Bassie was on tour!

De trein reed zo verschrikkelijke snel, dat ik de plaatsnaambordjes niet eens kon lezen.

Na een tijdje in trein te hebben gezeten had ik voor mezelf toch echt al wel het gevoel dat ik al in Den Helder moest zijn.

Maar de trein bleef maar door rijden en van vermoeidheid en spanning werden mijn ogen wel wat zwaar.

Ik besloot om even wat te gaan slapen.

Opeens werd ik opgeschrikt door een zware stem via de intercom.

Hij had wat geroepen, maar ik kon niet verstaan wat.

Nu begreep ik wel dat dit het eindstation was en ik eruit kon.

Toch zag Den Helder er heel anders uit dan ik uit verhalen had vernomen.

Ik vroeg een meneer met een vreemde ‘alpinopet’ waar ik was.

Deze meneer keek me aan en hij antwoordde iets, maar ik verstond er niks van.

Na een paar uur zwerven kwam ik een aardige mevrouw tegen.

Ik vroeg haar meteen of ik in Den Helder was.

De mevrouw slaakte een diepe zucht en antwoordde: ‘Nou mijn lieve konijnenvriend, ik denk dat er onderweg iets niet helemaal goed is gegaan.’

Nu bleek achteraf dus inderdaad dat ik niet de trein van perron één

had moeten hebben, maar de trein van perron twee.

De vriendelijke mevrouw vertelde me dat ik dus niet in Den Helder was aangekomen.

Het bleek dat ik in een andere grote stad was aangekomen.

Deze stad bleek de stad Parijs te zijn en dat is dus weer in Frankrijk.

Nu was ik dus niet alleen in een andere stad maar ook nog in een ander land.

Ineens voelde ik mijzelf heel bang worden en ik wist even niet wat ik moest doen.

Ik was alleen, in een vreemde stad, ver weg van huis.

Nadat ik van de eerste schrik bekomen was, keek ik even verschrikt om mij heen.

Ik hoorde de mevrouw tegen me zeggen: 'Niet bang zijn hoor konijntje, ik zal je wel helpen om weer thuis te komen.'

Ik vertelde haar dat ik Bassie heette.

Ik vertelde haar ook dat ik op weg was naar een muziekoftreden van mijn lievelingsband "Gold Diggin Papa" in Den Helder.

Er kwamen wat meer mensen om ons heen staan en de mevrouw begon in een vreemde taal tegen de andere mensen te praten.

Het enige wat ik verstond was: 'Aaah wie la muziek de Gold Diggin Papa.'

Volgens de mevrouw konden veel van de omstanders de muziek van de muziekband wel.

Maar niemand wist, hoe ik thuis moest komen.

Samen liepen wij weg van de grote groep mensen die zich om ons heen had verzameld.

Ik keek nog een keer achterom en zag de mensen nog steeds praten en gebaren maken.

Nu wist ik zelf ook niet meer hoe ik thuis moest komen en ik werd erg bang.

Plotseling stopte de mevrouw met lopen en ze keek me strak aan.

Ze begon te praten: 'Bassie, we gaan naar mijn huis en daar bellen we je baasjes op.'

Nu hadden mijn baasjes mij altijd geleerd, dat ik nooit met vreemde mensen mee mocht gaan.